ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ Ε. BREZOL

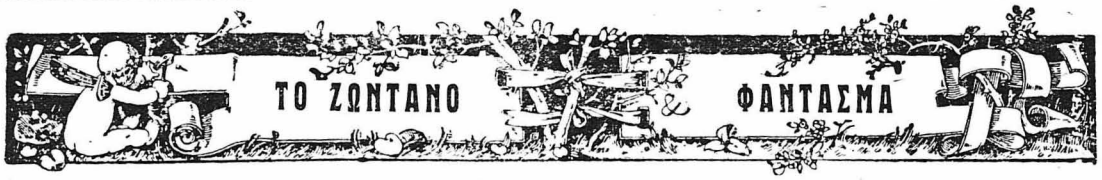

Σωριασμένος ἀπάνω στὸ χῶμα, ἀδιάφορος σὲ κάθε τι ποὺ δὲν ἀφοροῦσε τὸν πόνο του, ὁ Πέτρος συλλογιζόταν... Ὅλες ἡ σκέψεις του ἦσαν πικρές, ὀδυνηρές, πένθιμες... Εἶχε χάσει τὴ Φανσέττα του, τὴν ὥμορφη ἀρραβωνιαστικιά του. Ναί, ἡ Φανσέττα εἶχε πεθάνει καὶ τὴν εἶχαν ὁδηγήσει τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ἀπόγευμα, ἐκεῖ κάτω, πίσω ἀπ' τὴν ἐκκλησιά, στὸ μικρὸ κοιμητῆρι τοῦ χωριοῦ...

Ὁ φτωχὸς ὁ Πέτρος δὲν μποροῦσε νὰ διώξη ἀπ' τὰ μάτια του τὸ ὅραμα τῆς πεθαμένης... Τὴν ἔβλεπε ἀκίνητη, ντυμένη στὰ ὁλόλευκα, ἀπάνω στὸ νεκρικὸ κρεββάτι της. Πόσο ἦταν χλωμή!... Τὰ χέρια της ἦσαν ἁπλωμένα, ἀκίνητα κι' ἀδρανῆ κατὰ μῆκος τοῦ σώματός της. Στὰ δυὸ δάχτυλα τοῦ ἀριστεροῦ της χεριοῦ δυὸ μπριλάντια ἔλαμπαν διαυα μὲ δάκρυα... Τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ δαχτυλίδια αὐτὰ τῆς τὸ εἶχε προσφέρει ὁ Πέτρος τὴν ἡμέρα ποὺ ἀρραβωνιάστηκαν. Τὸ δεύτερο ἦταν δῶρο τοῦ πατέρα της, τοῦ μπάρμπα Ζάν, πλουσίου κτηματίου, ὁ ὁποῖος τὴν ἐλάτρευε. Ἔξαφνα ὁ Πέτρος ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του. Κυττάζοντας γύρω του κατάλαβε ὅτι ἔπρεπε νὰ βρίσκεται πολλὴ ὥρα ἐκεῖ, γιατί εἶχε ἀρχίσει πειὰ νὰ βραδυάζη...

Ὁ Πέτρος σηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ βαδίζη κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός, ἀνάμεσα στοὺς ἀγρούς, στὴν τύχη... Ἐπήγαινε μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, χωρὶς κι' αὐτὸς νὰ ξέρη ποῦ πηγαίνει. Ἔξαφνα γλώμιασε βλέποντας μπροστά του τὸ ψηλὸ καμπαναριὸ τῆς ἐκκλησίας. Πίσω ἀπ' αὐτό, στὸ κοιμητήριο, βρισκόταν θαμμένη ἡ Φανσέττα του...

Θὰ ἤθελε πολὺ ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπ' τὰ θλιβερὰ αὐτὰ μέρη, μὰ μιὰ δύναμις ἀκατανίκητη τὸν τραβοῦσε ἐκεῖ καὶ ἐβάδιζε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν ἐκκλησία. Σὲ λίγο εἶδε τὸ λευκὸ μανδρότοιχο τοῦ κοιμητηρίου καὶ πίσω ἀπ' αὐτόν, διέκρινε τοὺς πολυάριθμους τάφους καὶ σταυρούς...

Ἔρριξε τότε μιὰ ματιὰ γύρω του καί, μὴ βλέποντας κανένα, σκαρφάλωσε τὴ μάντρα καὶ τράβηξε μέσα.

Μὰ ἀμέσως ὁ φόβος πλημμύρισε τὴν ψυχή του. Ὁ θόρυβος ποὺ ἔκαναν, πέφτοντας τὰ φύλλα, τὸν ἔκανε νὰ σκιρτᾶη κάθε τόσο... Ὡστόσο, κατανικώντας τὸ φόβο του, προχωροῦσε διαρκῶς... Ποῦ καὶ ποῦ κανένας θάμνος μπερδευόταν στὰ ροῦχα του καὶ τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχιάζη ὁλόκληρος... Νόμιζε ὅτι ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ ὀρθώνοταν μπροστά του ἕνα πελώριο φάντασμα, ὁ ἴδιος ὁ Διάβολος!

Ἔξαφνα, καθὼς ἔστριβε σὲ μιὰ δεντροστοιχία, στάθηκε παγωμένος καὶ τεντώνοντας τ' αὐτιά του. Τοῦ φάνηκε πὼς εἶχε ἀκούσει φωνές... Ὁ φόβος του τὸν ἔκανε νὰ γελιέται...

Ἔκανε ἀκόμα μερικὰ βήματα καὶ βρέθηκε μπρὸς στὸν τάφο τῆς πολυαγαπημένης του.

Μὰ ἔξαφνα μιὰ φωνὴ τρόμου πνίγηκε μέσα στὸ λάρυγγά του καὶ τραβήχτηκε πίσω μὲ τὰ μάτια του διεσταλμένα ἀπὸ τὸν τρόμο. Τὰ δόντια του χτυποῦσαν... Τὰ πόδια του ἔτρεμαν... Γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισε πὼς θὰ ἔπεφτε κάτω, μὰ ἕνα δέντρο ποὺ βρισκόταν πίσω του τοῦ χρησίμευσε γιὰ στήριγμα...

Μὰ ἦταν ξύπνος;... Δὲν εἶχε πέσει θῦμα ὀφθαλμαπάτης;

Ὄχι!... Οὔτε κοιμόταν, οὔτε ὀνειρευόταν καὶ ἔβλεπε καθαρά, σὲ ἀπόστασι δυὸ βημάτων ἀπ' αὐτόν, δυὸ σκιὲς ποὺ χειρονομοῦσαν. Ἦσαν χωρὶς ἄλλο δυὸ νεκροὶ ποὺ εἶχαν βγεῖ ἀπ' τὸ φέρετρό τους.

Ὁ Πέτρος ἤθελε νὰ τὸ βάλη στὰ πόδια, μὰ ὁ τρόμος τὸν τὸν κρατοῦσε ἀκίνητο, τὸν ἐκάρφωνε στὴ γῆ...

Ὁ τρόμος τοῦ αὐτὸς μεγάλωσε ἀκόμα περισσότερο ὅταν ἀντελήφθη ὅτι ἡ σκιὲς αὐτὲς βρισκόντουσαν ἀκριβῶς στὸ ἴδιο μέρος, ὅπου εἶχαν θάψει τὸ μεσημέρι τὴ Φανσέττα... Μήπως οἱ παληοὶ πεθαμένοι συνήθιζαν νὰ ἐπισκέπτονται τοὺς νεοφερμένους κατὰ τὴν πρώτη βραδυὰ τοῦ ἐνταφιασμοῦ τους;...

Ναί, αὐτὸ θὰ συνέβαινε χωρὶς ἄλλο, γιατί τοῦ φάνηκε πὼς εἶδε τὶς δυὸ σκιὲς νὰ σκύβουν καὶ νὰ χαιρετοῦν... Ἔπειτα, ἔξαφνα, ἡ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἐξαφανίστηκε, σὰν νὰ τὴν κατάπιε ἡ γῆ... Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως ξαναφάνηκε πάλι.

Ὁ Πέτρος ἔννοιωθε τὸ αἷμα του νὰ παγώνη μέσα στὶς φλέβες του. Ἕνας σπασμὸς τὸν συγκλόνιζε ὁλόκληρο καὶ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ κοινηθῆ. Ἦταν ξετρελλαμένος κι' ἀναρωτιόταν μὲ ἀγωνία πῶς θὰ μποροῦσε νὰ φύγη ἀπὸ τὸ κοιμητήριο... Μὰ ἡ δυνάμεις του ἔλειπαν...

Ἔκλεισε λοιπὸν τὰ μάτια του καὶ περίμενε τὸ θάνατο ἢ μᾶλλον κάτι πολὺ πιὸ τρομερὸ ἀπὸ τὸ θάνατο...

Μὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ, μιὰ κραυγὴ στριγγὴ ἀντήχησε μέσα στὴ νύχτα, ὅμοια μὲ μιὰ ἀτελπισμένη ἐπίκλησι. Τὰ μαλλιὰ τοῦ Πέτρου ἀνορθώθηκαν στὸ κεφάλι του καὶ ἱδρῶτας παγωμένος τὸν ἐπλημμύρισε ὁλόκληρο.

Μισάνοιξε ὡστόσο τὰ μάτια του περιμένοντάς ν' ἀντικρύση καμμιὰ μακαβρία γιορτὴ τῶν πεθαμένων...

Ἡ δυὸ σκιὲς δὲν φαινόντουσαν πειὰ ποιθενὰ καὶ ὁ τρόμος τοῦ Πέτρου καθησύχασε λίγο...

Μὰ ἔξαφνα τότε, εἶδε μιὰ ἄλλη σκιά, μιὰ λευκὴ σκιὰ νὰ κινῆται καὶ νὰ βγαίνη ἀπὸ τὸν τάφο τῆς πολυαγαπημένης του...

— Εἶν' ἐκείνη! ἐτραύλισε σὰν τρελλός.

Ἡ λευκὴ σκιὰ βγῆκε ἀπ' τὸν τάφο καὶ τράβηξε κατ' εὐθεῖαν πρὸς αὐτόν.

Ὅταν βρέθηκε τέλος μπροστά του, ὁ Πέτρος ἔβγαλε μιὰ δυνατὴ κραυγὴ καὶ σωριάστηκε κάτω σχεδὸν λιπόθυμος...

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ἔννοιωσε ἕνα χέρι ν' ἀκουμπάη στὸ μέτωπό του γλυκὰ καὶ μιὰ φωνὴ ποὺ τοῦ ἦταν ἀγαπημένη, νὰ τοῦ ψιθυρίζη τρεμουλιαστά:

— Πέτρο!... Πέτρο!... Εἶμ' ἐγώ!... Εἶμ' ἐγώ!

Ὁ φτωχὸς νέος δὲν τολμοῦσε πειὰ ν' ἀνοίξη τὰ μάτια του.

— Πέτρο!... Πέτρο!... ἐπανέλαβε ἡ φωνή... Εἶμ' ἐγώ... ἡ πολυαγαπημένη σου Φανσέττα.. Δὲν εἶμαι πεθαμένη...

Λειλὰ ὁ Πέτρος ἀνασήκωσε τὰ βλέφαρά του καὶ εἶδε πράγματι τὴ Φανσέττα, γυρμένη ἀπὸ πάνω του!...

Τί φριχτὸς ἐφιάλτης!...

Ἀνορθώθηκε, ἕτοιμος νὰ φύγη... Μὰ ἡ φωνὴ τῆς Φανσέττας ἔξακολουθοῦσε νὰ τοῦ λέη:

— Ἄκουσε, Πέτρο... αὐτὸ ποὺ συνέβη ἦταν τρομερό... Δὲν βλέπεις σταγόνες αἵματος ἀπάνω στὸ λευκό μου φόρεμα... Ἐνῶ βρισκόμουν μέσα στὸ φέρετρό μου, βυθισμένη σὲ λήθαργο, ξύπνησα ἄξαφνα νοιώθοντας ἕνα τρομερὸ πόνο στὸ δεξί μου χέρι. Καθὼς ἀνορθώθηκα, εἶδα δυὸ ἀνθρώπους να φεύγουν βιαστικά.

Καί, λέγοντας αὐτά, ἔδειξε στὸν Πέτρο τὸ ἀριστερό της χέρι, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔλειπαν δυὸ δάχτυλα κι' ἀπ' τὸ ὁποῖο κυλοῦσε ἄφθονο αἷμα...

Ὁ Πέτρος ὡστόσο ἐξακολουθοῦσε νὰ νομίζη πὼς ἔβλεπε ἕνα τρομερὸ ὄνειρο καὶ πὼς σὲ λίγο θὰ ἔβλεπε τὴ σιλουέττα τῆς πολυαγαπημένης του νὰ χάνεται μπρὸς ἀπ' τὰ μάτια του.

Μὰ ὄχι, αὐτὸ ποὺ ἀντίκρυζε δὲν ἦταν ὄνειρο... Ἦταν πραγματικότης...

Γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισε πὼς θὰ τρελλαινόταν, μὰ σὲ λίγο τὰ κατάλαβε ὅλα...

Ἡ δυὸ σκιές, ποὺ τόσο τὸν εἶχαν τρομοκρατήσει, ἦσαν δυὸ ἄνθρωποι, δυὸ κλέφτες, ποὺ εἶχαν ξεθάψει τὸ πτῶμα τῆς Φανσέττας γιὰ νὰ τῆς κλέψουν τὰ δαχτυλίδια της... Μέσα στὸν τρόμο τους ὅμως, γιὰ νὰ ξεμπερδεύουν μιὰ ὥρα ἀρχήτερα, τῆς εἶχαν κόψει τὰ δάχτυλα κι' ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ἀντήχησε ἡ διαπεραστικὴ κραυγὴ ποὺ ἔκανε τὸ αἷμα τοῦ Πέτρου νὰ παγώση...

"Ἕνα πελώριο φάντασμα, ὁ ἴδιος ὁ διάβολος!..."

Τὴ Φανσέττα τὴν εἶχαν θάψει ζωντανή, παίρνοντας τὸ λήθαργό της γιὰ θάνατο, μὰ ἡ βδελυρὴ αὐτὴ κραυγὴ τὴν εἶχε σώσει..

Ε. BREZOL

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΛΟΓΙΚΗ ΤΟΥ ΑΝΝΙΒΑ

Ὅταν ὁ Ἀννίβας, μετὰ τὶς ἐπανειλημμένες ἀποτυχίες του, κατέφυγε στὸ βασιλέα τῆς Βιθυνίας Προυσία, ἄρχισε νὰ τὸν παρακινῆ νὰ κηρύξη πόλεμο κατὰ τῶν Ρωμαίων.

Ὁ Προυσίας ὅμως φαινόταν διστακτικὸς καὶ τοῦ ἔλεγε ὅτι τὰ σπλάχνα τοῦ θυσιασθέντος ζώου δὲν προοιώνιζαν αἰσία τὴν ἔκβασι τοῦ πολέμου.

— Καὶ τί λοιπόν; τοῦ εἶπε τότε μὲ ζωηρότητα ὁ μεγάλος Καρχηδόνιος στρατηγός. Δίνεις περισσότερη πίστι σ' ἕνα ἄψυχο ζῶο παρὰ στὰ λόγια ἑνὸς ἐμπείρου στρατηγοῦ;

ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΑΦΙΟΥ

Ρώτησαν κάποτε τὸ φιλόσοφο Διογένη γιατί τὸ χρυσάφι ἔχει χρῶμα κίτρινο.

— Γιατί ὅλοι τὸ φθονοῦν, τοὺς ἀπάντησε ὁ περίφημος κυνικός.